

та на чайните листчета. Полето гъмжеше отъ стройни, тъмно-цветни индийци, дошли отъ Индия на работа въ Цейлонъ. Виждаха се полу-голи мъже и деца съ доста хубави и правилни черти, но имаше и пѣстро облѣчени жени. Тѣ бѣха красиви и даже при беридбата носѣха украшенията си отъ сребро и злато: обеци съ грамадни размѣри, огърлици отъ мѣниста и гривни дори и по краката си. (гл. фиг. № 2)

Фиг. № 2—Съ украшения и кошчета на гърба си берѣха чайните листа

Всички носѣха на гърбоветѣ си специални кошчета, кжсаха съ голѣма сръчностъ и бързина листчетата и младитѣ връхчета на чайния храстъ и ги хвърляха въ кошчетата. Водачътъ ни обясни, че всички работници живѣли въ специални, за тѣхъ построени, кжщици около сушилната и че получавали надници отъ 10—15 лева. Работата въ фермата почвала въ 6 часа сутриньта и свършвала въ 4 часа следъ обѣдъ. Следъ беридбата, по нареждането на надзирателя, всички работници, съ пѣленъ товаръ, се събиратъ въ двора на сушилната. Тукъ разпредѣлятъ цѣлата дневна работа, като почистватъ листчетата отъ случайно попадналитѣ дебели клончета. Следъ това чая се донася въ сушилната, изсипва се на дълги платна (глед. фиг. № 3), мачка се, суши се и отъ 100 кгр. зелени листа се получава около 20 кгр. сушени чайни листа,